

[Hjelge Larsen.]

i samme grad nedsætter sin skattebetaling, medens man gennem indkomstbeskatningen må betale skat også af det, man sparer op.

Vi indfører hermed i personbeskatningen et princip, der på en vis måde svarer til det, der ligger bag de skattefri afskrivninger og henlæggelser til investeringsfunds for erhvervslivet. Opsparing er jo reelt henlæggelse til senere forbrug. Man udskyder anvendelsen af sin indkomst og sparer derved op, men sparer samtidig at betale omsætningskat. Jeg tror, at mange lønmodtagere og mange erhvervsdrivende, mindre landbrugere og håndværkere, der ikke i synderlig grad kan udnytte afskrivningsreglerne, vil påskønne, at der nu herigennem bliver mulighed for at slippe billigere i skat ved at henlægge til senere forbrug, ved at spare op.

Set i forhold til den enkelte skatteyder og set i forhold til byrdefordelingen mellem skatteyderne er omlægningen således rigtig, men også set i forhold til samfundet og dets økonomi er det en rigtig omlægning af beskatningen, der her foreslås. Vi har gang på gang i de senere år måttet erkende, at opsparingen var for lille og renten for høj, ikke mindst når man tænker på de store investeringer for erhvervslivet, men også når man tænker på de mange andre store investeringsbehov. Vi har gang på gang set vor valutabeholdning svinde ind, fordi forbruget var for stort i forhold til produktionen. Det bedste middel herimod er en større opsparing, og den stimuleres uden tvivl bedst ved, at en større del af beskatningen lægges på forbruget og en mindre del på indkomsten. Derved dæmpes forbruget noget ned, og lysten til at producere mere, arbejde mere og derved tjene mere kan stimuleres.

Vi har gennem flere år haft forskellige former for direkte støtte til opsparing — nogle gode, andre mindre gode. Vi har fradragene i selvangivelsen for kapitalbindingskonto, for børneopsparingskonto og for indekskonto, og vi har i det høje ting et lovforslag om folkeopsparing. Jeg er sikker på, at de gældende bestemmelser har haft deres værdi og fortsat vil have det, selv om jeg tror, det nok vil vise sig, at forbrugsbeskatningen vil være den bedste opsparingsfremmende foranstaltning.

Jeg må så gøre et par bemærkninger om merindkomstfradraget. Dette fradrag for merindkomst blev indført i sin tid for at udjævne store udsving i en skatteydere statskat ved stærkt svingende indkomster, noget, der særlig havde betydning, før vi indførte proportionalsskatten. Det er klart, at det har mindre betydning som udligningsfaktor, når skatteprocenten bliver ens for et stort stræk på indkomstskalaen. Derfor gennemførtes også i enighed en ændring af merindkomstfradraget for indtægter op til 25 000 kr. skalaindkomst. Men tilbage står, at skatteyderne i 1961 vel måtte regne med, at merindkomstfradraget også ville være gældende i udskrivningsloven for skatteåret 1962-63, og at deres indkomststigning derved ville nyde godt af reglen. Måske nogle også i overensstemmelse med skattelovens regler har forudbetalt skat eller fordelt den særlige indtægt over et par år i tillid til, at merindkomstfradraget fortsat ville være gældende. Jeg er glad for, at den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale har erklæret sig parat til at drøfte hele dette spørgsmål under forhandlingerne i udvalget.

Jeg skal herefter sige nogle ord om lovforslaget om den almindelige omsætningsafgift. Jeg har allerede givet tilslutning til princippet i lovforslaget og skal begrunde, hvorfor jeg kan give denne tilslutning. Jeg vil dog gerne her føje til, at jeg — ikke mindst blandt mit partis tilhængere — har mødt det synspunkt, at der er noget principielt forkert i at lægge skatten på omsætningen, fordi skatteborgerne så egentlig ikke rigtig ved, hvor meget de betaler i skat, og det er naturligvis en indvending, som der kan være en vis berettigelse i, og som set ud fra et ideelt synspunkt udmærket kan begrundes; men jeg vil dog gerne tilføje, at vi har jo gennem længere tid haft en væsentlig del af statens indtægter på forskellige afgifter; det er kun en del af udgiften til staten, man har kunnet læse på skattebilletten. Der er altså ikke tale om nogen principiel ændring, og de fordele, som omsætningsafgiften indebærer, overskygger langt den, skal man kalde det ideelle ulempe, som man måske kunne finde ved, at man ikke kan læse på sin skattebillet fuldt ud, hvad man svarer til de offentlige kasser.

Derefter er der det meget store spørgsmål